

Усі їхні демони

Поліна Кулакова

ОЗНАЙОМЧИЙ ФРАГМЕНТ

© Видавничий дім «Фабула». Усі права застережено.

Фрагмент надано для ознайомлення. Повна книжка — nashaknyga.com.ua

ПРОЛОГ

Осінь 2019 року

Місто огортали холодні сутінки. Невеличке подвір'я, затиснуте між двох п'ятиповерхових будинків та нещодавно зведеного кварталу вишуканих висоток, розчинялося у м'якій темряві. На телебаченні саме крутили новий сезон популярного кулінарного шоу, звуки якого долітали крізь прочинену квартиру на другому поверсі, проте зараз шоу ніхто не дивився. Усі були тут — на вулиці. Сусіди з кількох найближчих під'їздів стояли натовпом роззяв. Хтось перешіптувався, хтось стурбовано зойкав, хтось тихо схлипував. Коли санітари винесли носі з парадного й поволі рушили до спецтранспорту, гомін людей посилювався.

— Господи! Вони накрили її з головою! — озвалася налякана жінка у старому коричневому пальті.

Вона та ще кілька людей вивертали голови слідом за санітарами.

На вулиці холоднішало. Ще минулого тижня місто ніжилося в теплі справжнього бабиного літа, а сьогодні стовпчики термометрів уже впали до нуля. Небо затяглося щільною завісою важких чорних хмар і вже надвечір пустився пронизливий дощ зі снігом.

Падолист під чоботами санітарів шурхотів і хрумкотів, ніби розсипана яєчна шкаралупа. Раптові пориви вітру немилосердно шарпали одяг, примушуючи бригаду медиків та юрму глядачів скулюватися від холоду. Здається, обличчя санітарів були безбарвними, посірілими, та в їхніх очах ще можна було помітити сліди шоку від побаченого у квартирі на першому поверсі. Глядачі пожадливо видивлялися кожну деталь, аби нічого не пропустити.

— Бідолашна, — ледь чутно сказала інша жінка, склавши долоні човником, ніби у молитві.

Фургон із тілом тихо поїхав, а карета швидкої допомоги залишилася чекати на іншу бригаду, яка досі перебувала у квартирі.

Приїзд медиків першою зауважила та сама жінка в коричневому пальті, тож коли біля їхнього під'їзду загальмував реанімобіль, зазираючи у вікна синьо-червоними проблисковими маячками, вона першою кинулася в розвідку. Другий білий фургон, схожий на «швидку», та наряд поліції прибули за десять хвилин опісля.

Люди під під'їздом і далі перешіптувалися й час від часу зазирали у вікна квартири на першому поверсі, намагаючись дізнатися, що там коїлося. Крізь запнуті фіранки пробивалося тьмяне жовте світло, на тлі якого сновигали метушливі силуети — поліція, лікарі, експерти, мешканці квартири. Натовп не стихав. Хтось засуджував людей, які жили там, хтось висував власні версії трагедії.

Це була звичайна п'ятиповерхова хрущовка Івано-Франківська на шість під'їздів. Люди, які мешкали тут, отримали свої квартири ще за совітів, вистоявши багаторічну чергу. Сьогодні тут залишилися переважно пенсіонери (саме ті, що дочекалися заповітної житлової площі) або студенти чи учорашні студенти, які шукали недороге помешкання під оренду, адже будинок був старим та й не в центрі міста. А ось ті, що зростали тут, уже зі своїми дітьми перебралися в кращі райони, в новобудови, в котеджі. Там у них розпочалося нове нормальне життя з автономним опаленням, чистими під'їздами, просторими паркінгами та зручними дитячими майданчиками. Та zostалися тут і сім'ї, які застрягли кількома поколіннями в одній квартирі. Ніби квадратні метри серед панельних стін ув'язнили їх магічним чином, відібравши будь-яке бажання рухатися вперед та покращувати своє життя. Це були люди із незаможних родин, які свого часу не поїхали мити підлоги в Португалію, Італію чи інші країни Європи, аби купити окреме житло й забезпечити дітям гарне майбутнє. Тут нікого не бентежили ані накопичені борги за комунальні послуги, ані вервечка пияків попід вікнами, ані постійний сморід на сходових майданчиках.

У цьому будинку час ніби завмер, укрившись багаторічним пилом. Тут досі витав дух минулого. Тут усі жили за старими правилами та давно узвичаєними шаблонами.

Юрма збивалася до купи й розросталася. Дедалі більше мешканців висипало зі своїх домівок, аби не пропустити жодної цікавої подробиці. Нікому не заважав ані пронизливий холод, ані бридкий крижаний дощ зі снігом. Адже не щодня стається жорстоке вбивство! Аж ось поліціянти вивели у кайданках хлопця, заляпаного кров'ю, всадовили його в автомобіль. Збуджене людське перешіптування переросло в нестерпний гомін.

Якби натовп під під'їздом спромігся замовкнути бодай на мить, то люди почули б розпачливе виття убитої горем жінки. Почули б, як нестерпно гірко плаче дитина, світ якої назавжди зруйнували дорослі. А якби добропорядні мешканці сусідніх квартир не відверталися спиною щоразу, коли з-за зачинених дверей лунали крики, то, можливо, цього всього й не сталося б ніколи... Якби ж. Та люди зазвичай чують лише себе, переймаються лише власним життям, власними негараздами. Усе, що цікавить пересічну більшість,— невгамовний голос із телевізора, що волає про нову владу й ігри, в які грають «нові обличчя», та постійно ввімкнутий смартфон із нескінченними стрічками соцмереж. Те, що відбувається на екранах, значно важливіше, аніж трагедії, які розгортаються під самим їхнім носом.

РОЗДІЛ 1

Нарешті у Лесі буде власна кімната. Окреме ліжко, невеличка парта і своя полиця для книжок.

Учора, коли вона повернулася зі школи, тато Вітя покликав її просто з порогу:

— Льолю, у мене для тебе сюрприз! — весело гукнув він, відчиняючи двері до вітальні, що водночас слугувала й

батьківською спальнею.

Леся нечасто бувала там. Тільки тоді, коли дозволяли подивитися телевізор, чи на зимові свята, чи як у когось із домашніх траплявся день народження. Ось тоді ту батьківську кімнату нарешті прибирали, складали диван, на якому мама і тато Вітя спали, і розкладали стіл.

Скинувши портфель на підлозі у передпокої, Леся слухняно рушила за татом Вітею. У кімнаті, як завжди, панував напівморок. Важкі завіси сливового кольору щільно затуляли вікна, диван стояв розкладений, а постіль розстелена й зібгана. Лесині худенькі ніжки у білих шкарпетках м'яко ступили на брудний коричневий килим із незрозумілим візерунком.

— Отам.— Тато Вітя показав рукою у віддалений куток спальні, де височів відсунутий від стіни сервант.

Тепер Леся помітила, що в кімнаті бракує місця. Раніше шафа і сервант із блискучого лакованого дерева стояли вздовж стіни, а тепер їх посунули, відгородивши куток. Кришталевий сервіз на скляній полиці поблискував у дзеркальній ніші серванту.

Леся підвела погляд на тата Вітю. Темне кучеряве й трохи задовге волосся кидало тінь на його обличчя, але під пишними вусами розпливалася задоволена усмішка. Кивком голови він дав їй знак іти далі та легенько підштовхнув у спину. Кілька несміливих кроків, і ось Леся зазирає за шафу.

— Що це? — питає вона тата Вітю.

— Твоя кімната,— помітно самовдоволено відповідає той.

Із роззявленим ротом Леся оглядає розкладене крісло, яке раніше стояло біля журнального столика, а тепер слугуватиме їй ліжком. До стіни на металевих кутиках прикручено невеличку міцну дошку, над нею ще одна, а під ними — табуретка з кухні.

Леся присіла.

— Тут робитимеш уроки,— постановив тато Вітя, затуливши собою прохід між шафою та стіною.— Скоро до нас переїде дядя Петя, і він спатиме в кімнаті з Дімою, на твоєму ліжку.

Згадавши Петю, він стиснув кулаки до неприємного хрускоту суглобів. Леся не здивувала така реакція — тато Вітя не надто любив старшого маминого брата.

Так сталося, що дядько Петя розлучився з тіткою Ірою й тепер йому ніде жити. Раніше він часто бував у них удома, завжди знав цілу купу веселих історій, які міг до пізньої ночі розповідати. А ще грав на гітарі. Саме дядько Петя навчив Дмитра його перших акордів й на чотирнадцятиліття подарував хлопцеві акустичну гітару з львівської «Трембіти».

Тато Вітя потягнувся рукою до невеличкого пластмасового бра над саморобною партою, і Лесину «кімнату» залило тьмаве жовте світло. Дівчинка досі мала трохи збентежений вигляд. Тоненькі губи тремтіли. Прозорий погляд великих, мов намальованих очей бігав туди-сюди, ніби обмацуючи «кімнату».

— Поки вкрутив «сороківку»,— сказав він, кивнувши на бра,— забрав її з лампи над ліжком баби, бо їй і так не потрібно. Може, з маминої полочки купимо щось краще.

Леся роззирнулася й заусміхалася. Русяве волосся, зібране у хвіст на потилиці, затріпотіло хвилями.

— Як у Гаррі Поттера! — із захватом мовила вона.

— Ага,— погодився тато Вітя,— тільки не комора під сходами, а таки шмат справжньої кімнати. Тож вважай, що тобі пощастило.

Минулого тижня вони з мамою і татом Вітею знову переглядали фільм «Гаррі Поттер та філософський камінь».

— Класно! — дівчинка аж засяяла від радощів.

Бліде дитяче лице вкрив рожевий рум'янець, а неслухняне пасмо волосся, яке вибілося з хвоста, впало на очі. Леся похапцем прибрала його рукою, заклала за вухо й звела погляд на чоловіка. У

прозорій блакиті її очей палахкотіло щастя, ніби хтось раптом запустив святкові феєрверки. Тато Вітя ледь помітно всміхнувся, а тоді склав руки на грудях, відкашлявся і сказав серйозним тоном:

— Тільки не забувай про правила...

— Як мишка,— Леся кивнула і дала зрозуміти, що правила їй відомі.

— Ані звуку,— наголосив він.— Особливо, коли ми спимо або коли в нас гості. Втямила?

— Так, тату,— покірно відповіла вона.

Леся підвелася з табуретки й пішла по свої речі — кілька книжок, зошитів та альбом для малювання. За мить вона все ретельно розставляла у своїй крихітній «кімнаті». Почесне місце зайняли три книжки про Гаррі Поттера (четверту частину чекала до дня народження, тож поки раз за разом перечитувала попередні) і рекламний плакат до фільму «Гаррі Поттер та в'язень Азкабану». Третя книга й фільм наразі були її улюбленими. Чому? Та тому, що у хлопчика, який вижив, з'являється хрещений батько. Гаррі нарешті матиме родину. Щоразу, як Леся згадувала Сіріуса Блека, на серці ставало тепло, а в голові зринала думка: от би і їй мати хрещеного тата.

За кілька хвилин тато Вітя влігся на розкладеному дивані перед телевізором, а Леся принесла до «кімнати» портфель і сіла за домашку. Було приємно думати, що старший брат більше не проганятиме її, відтак більше не доведеться вчитися на кухні або в коридорі на підлозі. Хоч місця тут бракувало, шумів телевізор, а батьки курили просто в кімнаті, однак писати за цим столиком було зручніше, ніж на підлозі.

Тепер Леся має своє місце в цьому домі. Їй не доведеться спати внизу двоярусного ліжка, слухаючи, як хропе Дмитро. Не доведеться мерзнути на підлозі біля хворої бабусі, коли брат проганяє зі спільної кімнати. Колись Леся любила засинати з

бабусею. Та завжди читала їй на ніч якусь цікаву книжку, а Леся, розвернувшись до стіни, уявляла собі отих всіх красунь-принцес на тканому полотні килимка. Але пів року тому бабуся занедужала. Інсульт. Тепер вона не підводиться з ліжка й лише зрідка щось бурмоче перекошеним ротом.

Відчуття, що тепер вона має свій куточок, своє персональне місце, змусило дівчинку знову заусміхатися. Уже ніхто не дратуватиметься, що вона комусь заважає.

Сьогодні родина повечеряла коронною стравою тата Віті — «Віктор-бенс» — макаронами з підливкою із сосисок, смаженої цибулі та кетчупу. Батьки повкладалися на ліжку перед телевізором, а брат досі не повернувся додому. Леся трохи хвилювалася за нього, проте Дмитро часто затримувався зі своїми друзями в гаражі.

Вона ще трохи почитала книжку й урешті встиглася в новому ліжку.

— На добраніч! — сказала Леся, позіхнувши.

— На добраніч,— відповів тато Вітя, затуляючи прохід з її «кімнати» шматком фанери.— Це щоб не сновидила нам серед кімнати, бо вчора ти знову ходила.

Верхнє світло згасло. Леся напнула ковдру аж під самі очі, намагаючись пригадати, чи відвідувала перед сном туалет, і щиро сподіваючись, що цієї ночі не вставатиме з ліжка уві сні. Це траплялося доволі часто. То вона босою причалапає до бабусиного ліжка й застигне так із заплющеними очима; то прокинеться від глухого удару об стіну, на яку налетить сплячою; то видряпається на підвіконня й намагатиметься вилізити у вікно. Так бувало, коли їй снилися «погані» сни. Вчора примарилося, ніби в підлозі під батьківським ліжком є дірка, крізь яку з підвалу просочилися злі духи. Леся бачила, як вони непомітно підлетіли до її мами й тата Віті, а тоді втягнулися чорними хмарками крізь роти й зникнули десь всередині батьківських тіл. Леся заплакала, а прокинувшись,

знайшлася посеред кухні.

Зрештою за кілька хвилин під мерехтіння блакитного світла від телевізора за «стіною» дівчинка заснула.

РОЗДІЛ 2

Як і всі підлітки, Дмитро вважав себе цілком дорослим. Він часто прогулював школу, мав у значці пачку сигарет й уперто відрощував довге волосся та ріденьку борідку. Зараз Дмитро навчався у випускному класі.

Увесь його світ крутився довкола музики, улюбленої акустичної гітари, друзів та гаража, де вони намагалися полагодити старого іржавого «жигуля», який дістали задарма в одного місцевого дідуса. А ось про те, що у свої майже сімнадцять йому доводиться спати на двоярусному ліжку з молодшою сестрою в одній крихітній кімнатці, він старався не базікати.

Вони з Лесею ходили в одну школу, і коли Діма прогулював уроки (а це траплялося дедалі частіше), його класна керівницка — вчителька історії та правознавства — йшла до класу сестри, аби передати нею записку батькам. Раніше вона пробувала телефонувати матері на мобільний, та десь пів року тому мама і тато Вітя повикидали старі сім-картки й придбали нові, сподіваючись таким чином позбутися колекторів.

Сьогодні він знову прогулював. У такий сонячний вересневий день не хотілося сидіти в чотирьох шкільних стінах і гвалтувати мозок інтегралами та хімією. Тож він натягнув навушники, увімкнув на смартфоні улюблений плейліст і пішов гуляти містом.

Типовий Дмитро, взутий у чорні, добряче поношені «конверси» з секунду, чалапає тротуаром ведмежою ходою, на голову накинута каптур чорного худі з принтом гурту «System of a Down», а поверх — темно-синя джинсівка з нашивками. Той же гурт на низьких частотах гримить у навушниках. Він неквапливо дійшов до центру,

стрельнув у якогось дядька цигарку, вмовстився на гранітний підмурівок обабіч міського фонтану й закурив.

«Непоганий день»,— подумав хлопець, перекочуючи між пальцями улюблену металеву запальничку — все, що залишилося від рідного батька, якого він добре пам'ятав. Той був суворим і мовчазним. Завжди стежив, аби в квартирі були тиша й порядок, а діти поводитися слухняно. Діма трішки боявся батька, тому сумлінно виконував усі вказівки й ніколи не порушував домашніх правил. Ще зовсім крихітна Леся теж не наважувалася вередувати при ньому — не плакала й спала тихо всю ніч. Попри неприховану суворість батька Діма його любив і мріяв, що колись той неодмінно повернеться додому. При ньому мама ніколи б не наважилася закурити чи, не доведи Боже, влаштувати у квартирі пиятику.

Якби батько був тут, Діма боявся б прогулювати школу. А так... коли всім начхати, де він та з ким,— прогули траплялися дедалі частіше. А якби він навчався у кращій школі, то його, певно, вже вигнали б за таку відвідуваність і відповідну «успішність». Та й зрештою, якби батьки більше цікавилися його життям, він би принаймні старався вчитися краще. Але мамі й Вітьку було, м'яко кажучи, не до сина. Єдиний раз, коли він викликав у матері бодай якісь емоції,— це коли цього літа заgrimів у поліцейний відділок за дрібне хуліганство. Тоді все обійшлося затриманням на кілька годин і великою бійкою вдома з Вітею, але й про це мама швидко забула. Діма відчував, що рано чи пізно вона взагалі забуде про його існування.

Колись усе було інакше. До сьомого класу Дмитро вчився майже на відмінно, грав у мініфутбол та займався тейквондо в спортивному клубі. Він завжди й усюди встигав, приносив додому грамоти з олімпіад та спортивних змагань, але ніхто й ніколи його не хвалив. У восьмому класі, здобуваючи якусь перемогу, Діма ще сподівався на радість мами, на її теплу усмішку чи бодай тінь

гордості за сина в очах. У дев'ятому класі він усе зрозумів і перестав чекати. Невдовзі здобутки й перемоги зійшли на пси, а музика та вулиця заповнили собою ту чорну діру в його серці, де мала би бути батьківська любов.

Проголюючи школу, він почувався вільним і, хоч на децицію, щасливим. Хлопця не турбувало, що шість балів з 12 — відтепер його найвища оцінка з усіх предметів. Хіба є різниця, які в тебе оцінки, якщо нікому не цікаво, чи ти чогось досягнеш у житті?

Просидівши біля фонтану добрячих кілька годин, Діма змудився і вирішив піти далі. Спочатку він тинявся центром. Пройшовся двічі туди й назад стометрівкою, посидів на одній з лавочок на площі Міцкевича, спостерігаючи за дідусями, що грали в шахи, рушив до скверу за готелем «Надія». Коли сонце вже почало поволі хилитися на захід, він оминув міську ратушу, дійшов до ЦУМу, а далі піднявся вгору Галицькою вулицею. Ноги привели його на хату, господарем якої був тридцятидворічний чоловік на ім'я

Гоша, який цілими днями просто зависав у квартирі з друзями (насправді його звали Григорієм, але за «Грішу» він міг зацідити в зуби). На хаті завжди гриміла крута музика і було пиво, щось до пива й цигарки. Звісно, Діма вважався у цій тусовці просто дитиною, але Гоша та його компанія ставилися до нього добре. Принаймні вони його помічали. Біля Гоші Діма полюбив слухати важку музику.

Батько Гоші — ветеран АТО та колишній афганець. Усі хлопці його поважали й боялися, він теж часом любляв посидіти з ними на хаті. Діма запам'ятав кілька страшних історій, які він розповідав: про розстріляних чи розірваних на мінах «наших» і «їхніх», про «гради» й кровожерних найманців. Від тих розповідей ставало трохи лячно, адже одна річ, коли дивишся кіно про якісь вигадки, й геть інша — коли дізнаєшся правду.

— Здоров, чувак! — привітався Діма, увійшовши до квартири.— Як воно сьогодні?

— Здоров, малий! Бомбезно все,— відповів Гоша, повертаючи голову.— Сідай-но сюди, ми саме почали слухати Кобейна.

Гоша сидів у чорних джинсах і розтягнутій червоній футболці. Немите довге волосся лягало нечесаними масними пасмами на плечі, а занедбана руда борода поблискувала у променях сонця, що зазірало крізь вікно.

Не роззубаючись, Діма зайшов у крихітну кімнату і, підстеливши собі куртку, гепнувся на долівку. Підлогу вкривав старий брудний килим, на якому годі було роздивитися візерунок, а в кімнаті панував хаос: три переповнені попільнички, зроблені із бляшанок з-під пива, брудне вікно без фіранок, крізь яке виднілися дерева у подвір'ї, подерті шпалери на стінах, поживкла від часу й курива стеля, старий радянський письмовий стіл з комп'ютером та напіврозвалений брудно-зелений диван. Дихати тут було нічим — на хаті цілодобово стояла завіса цигаркового диму. На дивані сидів знайомий хлопець-підліток на прізвисько Кінь — такий дебелий, що навіть сидючи височів над іншими. Поряд з Конем уместився якийсь старший хлопець, із незвичною для цієї хати короткою стрижкою, а біля нього дівчина. Цих двох він бачив тут уперше. Дівчина теж привертала увагу своєю зачіскою — яскраве фіолетове волосся, виголені скроні, як це іноді роблять панки. Вона була мовчазною й блідою, і це надавало їй дещо відстороненого вигляду. На обличчі незнайомка мала стільки пірсингу, що й не порахувати — у бровах по дві чи три «штанги», на нижній губі та в носі сріблясті кільця, у вухах величезні «тунелі», крізь які Діма бачив пошарпану оббивку дивана. Гоша тим часом продовжив:

— Прикинь, знайшли раритетний запис. Кобейн виступав у барі в Единбурзі... Ну, типу як наші лабухи колись грали на всяких квартирниках і сейшенах з галімім звуком.

Діма ніяково кивнув, бо про сейшени чув лише від старших друзів. Зараз геть інші часи — смартфони, інстаграм та дурнуваті відео у тік-ток. Тепер концерти дають на стадіонах, а молоді гурти виступають хіба що в пабах і на фестивалях, якщо пощастить. Діма перевів погляд з Гоші на монітор комп'ютера, звідки лунала музика. Запис трансливали з ютуба. Комп, який із тихим гудінням працював тут цілодобово, був умістищем найкращої музики всіх часів. Також Гоша напівпрофесійно займався звукозаписом та музичним дизайном, тож мав ще декілька програм для цього і під'єднаний такий-сякий мікрофон з підсилювачем. Діма мріяв, що колись записуватиме тут власний альбом.

— Це було ще до того, як «Нірвана» стала всесвітньовідомою,— додав Гоша, підкурюючи цигарку.

— Та звідки йому знати? Замалий ще. Він тоді ще навіть не народився! — сказав незнайомиць з дивана і зареготав. Дівчина підхопила його сміх й презирливо глянула на Дмитра. Хлопець увесь час крутив між пальців зв'язку ключів.

— Ви зараз нормальну музику не слухаєте...— продовжив той і потягнувся до Діми, аби вдарити його кулаком у плече.— Сто пудів поняття не маєте, що таке грандж.

— Та ні, я часом слухаю «Нірвану» та «Перл Джем», чувак,— заперечив Діма, знову ніяковіючи.

Його обличчя, вкриті підлітковими вуграми, зашарілося. Намагаючись приховати хвилювання, він запхав пальці обох рук у волосся і скуйовдив русяві пасма. На співрозмовника старався не дивитися. Трапляється, що людина тобі не подобається з першого погляду, але ти — хоч убий! — не можеш до ладу пояснити, чим саме.

— Та не тринди! — продовжив хлопець і криво посміхнувся.— Зуб даю, ти слухаєш ниття «Імейджен Драгонс», або «Мьюз», чи «Нікелбек» у кращому разі.

— Чувак,— невдоволено озвався Діма,— «Нікелбек» грають пост-грандж. Але погоджуюсь, останнім часом вони доволі спосилися.

Відчувши роздратування, він набрався сміливості й підвівся з підлоги.

— А ти сам, бачу, по панку? — сердито кинув, тицьнувши на поторсану футболку, де можна було прочитати майже стертий логотип гурту «Ramones». — Де ірокез? Чи ти в нас тут у скіна бавишся?

Хлопець теж почав підводитися, не відриваючи від Діми лютого погляду. Проте Гоша мигцем скочив на ноги й перегородив простір між ними, виставивши вперед руку. Іншою він приклав до рота цигарку й глибоко затягнувся.

— Охолоньте, чуваки! — сказав, задерши голову догори й випустивши хмару диму. — На хаті ніхто не свариться.

Гоша переводив погляд з Дмитра на чужого хлопця.

— Це нормальний пацан. Інші в мене не тусуються.

Незнайомец у відповідь лише стеноу плечем, почухав потилицю й гепнувся назад на диван. Тоді закинув руку через шию дівчини.

— Це Макс і Діана,— продовжив Гоша,— вони приїхали на кілька днів до нас потусити з Харкова. Я їх надибав на рок-зльоті під Києвом цього літа.

— Дімон,— хлопець простяг руку Максу. Той байдуже кивнув, та руки не подав.

— Дитячий садок розвели,— невдоволено реготнув він і демонстративно відвернувся від Діми. Тоді дістав собі цигарку й теж закурив.

З кишені гостя випав невеличкий прозорий пакетик з порошком. Він хутко схопив пакет і заштовхав назад у потерті блакитні джинси.

Дмитро образився, але вигляду не показав. Мовчки підвівся й пішов на кухню. Там панував ще більший безлад, ніж у кімнаті,— гора пластянок, почата пляшка дешевої горілки й дві пляшчини темного пива у пластиковій тарі. А ще тхнуло сміттям. Глянувши в куток під мийником, Діма помітив джерело смороду — відро, вміст якого вже пересипався на підлогу.

Він прочинив двері на балкон, аби провітрити приміщення, а тоді вхопився за пляшку горілки й налив собі у вільний стаканчик. Цієї миті у дверях кухні з'явився Гоша.

— Малий, ти чого? — спитав здивовано, побачивши горілку в руках хлопця.

Діма лише знизав плечима.

— Рано ще тобі водяру,— суворо заборонив господар і відібрав у Діми алкоголь.

Хлопець не опирався. Тоді Гоша, ніби прочитавши його думки, сказав:

— На Макса не зважай. Він ще той гівнюк, і баба його курва. Я їбав її тоді на рок-зльоті, а той тіп навіть не здогадується.— Гоша вилив зі стаканчика горілку в мийник, а пляшку заховав до холодильника.— Моя хата — мої правила. Якщо хочеш, я їх зараз же вижену на вулицю.

— Не треба,— нарешті озвався Діма.

Раптом у кишені завібрував телефон. Хлопець витягнув його і побачив, що хтось написав йому у «директ» в інстаграмі. Повідомлення виявилось від однокласника:

Кухарчук, ти де був сьогодні? Вадимівна дзвонила твоїм предкам.

Прочитавши це, Діма брудно вилаявся.

— Проблеми? — спитав Гоша.

— Та бля... додому мені сьогодні краще не приходити,— роздратовано відповів він.

— Я б тобі дозволив тут перекантуватися,— почав несміливо Гоша,— але...

— Забий, я все розумію!

— Чекай, зараз тобі щось покажу і настроїй покращу,— Гоша перейшов на шепіт. На хвильку зник на балконі, а тоді повернувся з якимось згортком брудної тканини в руках.

— Чувак, дивись, що маю,— ледь чутно сказав він, розгортаючи шмату.

Дмитро опустил погляд на те, що показував Гоша, і в нього аж відвисла щелепа.

— Ого... Справжній?! — перепитав Діма, вирившись на пістолет.

Гоша кивнув і взявся за руків'я зброї.

— Батько намутив в одного афганця,— почав пояснювати він.— Дев'ятиміліметровий пістолет Макарова. Трохи подряпаний ствол, але цілком у робочому стані і з майже повним магазином куль.

Раптом Гоша, перевіривши запобіжник, простягнув пістолет Дімі. Той обережно взяв його в обидві долоні.

— Нічого собі,— сказав на одному подиху.

— Круто, правда?

Діма енергійно закивав і повернув пістолет назад. Серце вистукувало у грудях. Гоша дбайливо загорнув зброю назад у шмату, що виявилася старою футболкою, і поклав згорток на кухонний стіл.

— Не кажи нікому,— попередив Гоша.— Ти ж знаєш тих придурків. Одразу закортить їм пошмаляти з нього. А я обіцяв батькові, що поки потримаю у себе, а згодом він забере.

— Окей. Мовчатиму,— відповів Діма і з сумом пригадав, що йому вже час іти.

Він подав Гоші руку на прощання, забрав з кімнати свою джинсівку і пішов геть. У під'їзді наскочив на Валіка —

двоюридного брата Гоші. Той ніс за пазухою дві літрові пляшки пива, позаду нього підіймався сходами незнайомець із невеликим пакетом у руках. Валік був старший за брата на п'ять років. Та не зважаючи на майже сороківку, так само цілодобово зависав на хаті й просяджував на куриво та випивку майже всі свої гроші. Діма поручкався з Валіком та вийшов на вулицю. Трохи шкода пропускати сьогоднішню тусовку, але не хотілося продовжувати спілкування з тим неприємним хлопцем із Харкова.

Сутеніло. Було незвично після літа, що день так швидко закінчується. Вуличні ліхтарі ще не ввімкнули, але вікна будинків світили білими і жовтими лампами. Під самим під'їздом хати Діма помітив старенький автомобіль. Він був криво припаркований та заїхав одним колесом на бруківку тротуару. На чорних облуплених крилах, де-не-де поїдених іржею, виблискували червоно-білі черепи. Попри дешевий декор, було помітно, що машині давно час на брукхт. Але про себе Діма зазначив, що на їхнього «жигулика» теж не завадить наклеїти якісь черепи чи щось подібне.

Він знав майже напевне, що мама навіть уваги не зверне на його черговий прогул. Але Вітя... Тому лишень дай нагоду вліпити пасинку «підсрачника» й визвіритися донесхочу. Таким він завжди був — агресивним та охочим до покарань. Діма вже уявляв сьогоднішній вечір — Вітьок лупцює його, може, навіть розіб'є носа... Мама кричить, Леся пищить, паралізована бабця пронизливо стогне. А потім до Вітька прийдуть друзі і всі про все забудуть. Окрім нього. Діма пам'ятає кожен удар і кожен скандал у їхньому домі, щоб ніколи цього не пробачити.

...

Далі — у повній книжці «Усі їхні демони».
nashaknyga.com.ua